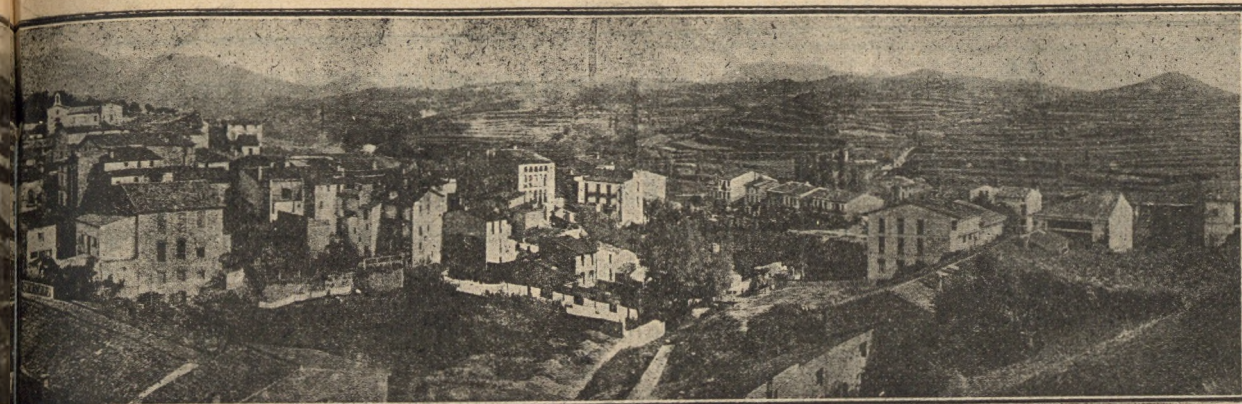
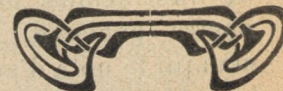

En Francesc
i En Manuel
Jover

s d'En Francesc son plètòrics
ordants i impetuosos, mentres
el son mes cuidats i reposats.
sinceritat, quan la seva inspi-
influències, el primer arribà a
bles. L'excés d'imaginació de
posat pel predomini de retòri-

any de la mort del seu pare (mo-
tots dos escrigueren la següent
no mes portà, emprò, la firma

MA DEL MEU PARE EN
M ANIVERSARI DE SA MORT

cepte, avui vull deixar mostra
nmit qu'el cor sempre us ha dut;
pi demunt la tomba vostra
enedi fins a l'arrel, aixut.

vopare, sagnant mos ulls de pena;
seu la matremolejar.
mes braços s'uníen fent cadena
vier com vinc aquí a plorar!

ella per vos, qu'en recompensa.
n feu enter el vostre cor,
es com un verger que llença
rde perfumat olor.

de la joia mes preuada;
a llants del cel caiguts;
tant-s'hi, s'hi veia a la vegada
s, i l'home de virtuts.

age jamai serà il·lusória:
na guardar-vos com tresor,
pinta tan clara en la memòria
sres i crec que no sou mort.

(1885)

te em plauen per sa frescor i na-
eios fragments d'una poesia d'en
dol verament no poguer conei-

EL BREÇOL

de d'arbre de noguer
a la pagesa:
alé amb sa destral,

el minyó fusté amb ses eines...

*Diu qu'era dels més bonics
quí és feien per'quelles terres!*

Ai breçol, el meu breçol:

quí pogués dormir-hi sempre!

Ell ha sentit dintre el bosc,

al abric de les fulletes,

la musica del torrent,

del oreig la dolça queixa,

del rossinyol aquell cant

i de la nit la grandesa.

Ai, breçol...

Ell ha vist com m'adormia

al caure en mes galtetas

la pluja de petonets

que ma bona mare em feia.

Si en devien ser de dolços,

qu'ara encara m'els remembra!

Ai, breçol...

Ell sab de ma mare el goig

per la primera denteta;

quan me deia—Fes non-non,

fillet de l'ànima meva...

(Cançoneta qu encar se

de memòria i totu entera).

Ai, breçol...

I els contes de la meva ària,

d'aquella vella tant vella,

qu'em parlava dels gabaigs

com a maleïdes vespes,

d'un històric Montserrat

i d'uns comtes de ia terra...

Ai, breçol...»

En aquests moments no tinc tampoc a ma cap
poesia entera de les escasses qu'en català feu el
meu oncle Manuel i la Mare sols recorda frag-
ments com aqueix de *La Caritat*, que segueix:

«Si avui les cordes de la meca lira

polsar m'atreveixo,

és que m'inspira

un accent sagrat.

l'idol mes noble, la virtut més bella,

aquella clara i lluminosa estrella:

la santa Caritat».

Podria aquí insertar altres
fragments i algunes composicions
completes d'en Francesc, com la
llarga poesia *A ma patria*, però,
donada sa extensió, s'allargaria
extraordinàriament el present tre-
vallet i, segons la dita catalana,
*amb un botó n'hi ha prou per mos-
tra*. Sols inclouré uns versos mes
moderns d'ell mateix, que, ja
malalt, va dedicar a la meva ger-
mana Teresa Bosch, com a felici-
tació:

«Com si fossis un troç de ma existència
sento per tu un afecte paternal:
i és que tú tens de mi bondat i essència,
i és que jo tinc de tu sang fraternal»

Esguarda nostra via: tu tens força
per pujar al Calvari i dur la creu;
a mi, em manca el valor i el coll s'em
[torça
sort tinc de tu qu'em fas de Cireneu.

Els nostres cors s'alegran i s'endolen
al contar-nos avui nostres amors.
Les teves alegríes m'aconsolen,
com a tu et fan sofrir els meus dolors»

No em toca a mi jutjar més so-
bre el valor de l'obra de mos on-
cles, però la crec altament lloa-
ble i em plau esmentar-la com a
feta per fills de Sant Hilari. Vagi
doncs amb aquesta notícia una
sincera lloança a la patria de la
meva Mare, en quins vergers va
neixer potser la sava íntima que
m'ha inspirat l'amor a les lletres,
a la cultura, a la vida catalana.

MIQUEL BOSCH I JOVER

Nota: En Francesc Jover nasqué en
l'any 1855 i morí en 1910, i En Manuel
l'any 1864 i el 1907 respectivament.